

Niet vergeten te fokken – tekort aan Groningers dreigt

Groningers maken enthousiast. Wie eenmaal met de Groninger paarden heeft kennism gemaakt, wil meer. En besluit soms zelfs tot aankoop van een hengst. Het ras van het jaar zet je in beweging.

‘Wil je een ruïn of een merrie? Welke kleur? En moet hij ook aangespannen kunnen?’, schreef Hinke Fiona Cnossen me als reactie op mijn plan een Groninger aan te schaffen. Even later toog ik naar Sint Nicolaasga. Mijn oog viel op Eros, maar die was niet te koop. Al gauw waren we het eens. Ik zou Eros kopen, maar we zouden hem samen gebruiken. Een hengst dus. Haar favoriet, want hij kan alles, heeft een heerlijk karakter, brengt goede veulens voort.

‘Ik heb te veel paarden op het moment. Ik kan hem niet genoeg aandacht geven. Bij jou heeft hij het beter dan bij mij’, was haar nuchtere argument. Mijn vrienden protesteerden ‘Een hengst? Ben je niet goed bij je hoofd?’ ‘Wat moet je met zo’n zware knol?’ Maar ik had besloten.

Weer op de been

De perikelen rond de op het nippertje door de Stichting Zeldzame Huisdierrassen

sen geredde Groninger had ik destijds gevolgd. Ik had geen idee hoe het de inmiddels zeldzame Groninger verder was vergaan tot ik ze een paar jaar geleden opeens in het veld rond Uithuizen tegenkwam. Dit moesten Groningers zijn. Het was dus gelukt het ras weer op de been te krijgen.

Al in de verte zag ik een lange sliert met aangespannen en gezadelde paarden komen. We kruisten elkaar. De paarden stampend, vrolijk. De ogen vriendelijk, zelfbewust, vol vertrouwen. Grotendeels zwarten en bruinen, veel sokken, volle manen, enorme hoeven. Zware sterke

De hengst Eros



Vereniging Het Groninger Paard

Wilma Brinkman op Odessa tijdens de oefencross van Balloo Actief in 2015



Rosan Stokker Photography

van het jaar Ras van het jaar Ras van het jaar



Hinke Fiona Clossen

Farzanah, veulen van Eros en merrie Farah

jongens, maar geenszins lomp. Paarden die ik kende van vroeger.

Alleskunnners

Inmiddels lopen er ruim duizend Groningers in ons land. En dat zijn er te weinig. Er is veel vraag naar dit sobere, sterke, eerlijke ras dat zich niet gauw de kop gek laat maken. Trekken doen ze graag. Zonder kapes zetten de Groningers zich als vanzelfsprekend schrap voor kar en ploeg. Velen gebruiken hun Groninger voor buitenritten, maar in dressuur, springen en eventing doen ze inmiddels ook aardig mee. Het Z-niveau halen met een Groninger kan best. Het zijn sterke dieren met veel uithoudingsvermogen.

Twee kampen

Maar er ontstaan zorgen. Al jaren wordt er bijvoorbeeld gebakkeleid over het beoogde uiterlijk van de Groninger. Het ene kamp vindt dat absoluut moet worden voorkomen dat de Groninger zoda-

nig wordt gekruist dat het temperament wordt opgevoerd en het uiterlijk niet meer te onderscheiden valt van een KWPN'er. 'Groningers moeten forse, sterk ogende paarden blijven, met typische vorm en gang: een niet afhankelijk kruis, enigszins kortogende benen en een efficiënte stap. Laat ze niet rank worden.'

Het andere kamp wil echter de combinatie van de kracht van het zware warmbloed en de elegantie van een Engels volbloed, Trakhener of Hannoveraan om tot betere sportprestaties te kunnen komen. Totilas stamt tenslotte ook uit zo'n combinatie.

En weg waren ze

'Toen begin jaren zestig onze warmbloeden plaatsmaakten voor de tractor, waren we, voor we het doorhadden, onze bovenlanders (verzamelnaam voor de verschillende zware warmbloeddrassen in Noordwest-Europa) plotseling kwijt. Weg waren ze. In 1950 waren er nog 12.000 bovenlander-merries gedekt. In 1960 nog maar 1.200', zegt Harm Migchels, vele jaren inspecteur van de Groninger.

Maar op Ameland bleven er nog een paar en mede door inspanning van Ameland en Groninger liefhebbers, waaronder Eduard Visser, is daar vele jaren deskundig gefokt, waardoor de originele bovenlander behouden bleef.

Nu, in 2018, wordt dat fokken heikel. Ten eerste omdat er de twee smaken zijn in beoogd type paard, ten tweede omdat er maar elf goedgekeurde hengsten zijn. Er worden hoge eisen aan de Groninger hengst gesteld, hogere dan aan een KWPN'er. Ze mogen niet worden gekeurd door de plaatselijke veearts. Het moet in Utrecht gebeuren door een onafhankelijke

Informatie

Vereniging Het Groninger Paard organiseert het jaar rond van alles met de Groninger paarden en geeft een prima informatieblad uit. Aankomende evenementen zijn aangekondigd op:

www.hetgroningerpaard.nl/agenda

paardendokter. Maar er is nog iets. Veel eigenaren van Groninger merries hebben niet direct veel op met laten dekken. Het kost tijd en alles daarna: een drachtige merrie die het niet meer trekt, de tijdelijk lastige merrie als het veulen er eenmaal is, het gedoe met een veulen. 'Dat is echt zorgelijk', vindt ook Frans de Bruijn, een van de fokkers van de oude garde. 'Je moet niet zeuren. Als je voor een Groninger kiest, moet je ook de verantwoordelijkheid nemen het ras te laten voortbestaan. Een Groninger is geen knuffel. Maar we moeten het fokken wél gaan faciliteren. Stationeer de hengsten op verschillende plekken in het land. Houd dekgeduld laag. Als we dit type laten vallen, zijn we verloren.'

Ik ga Groningers fokken

De waarschuwingen van de fokkers trek ik me aan. Ik ga op zoek naar een of twee merries met vers bloed. Eros kan dan zijn gang gaan voorlopig. Het exterieur moet zich natuurlijk blijven onderscheiden, maar karakter is wat mij betreft minstens zo belangrijk. Een paard met een egaal humeur, een paard dat kalm blijft, niet bokt, trapt en bijt en plezier heeft in het werk, is veel waard. Ik ga maar eens proberen een paar energieke en vriendelijke Groningers te fokken. ●